σὲ ζητήσω ἀπὸ τὸν γιατρὸ ὁριστικῶς.

— Ναί, ναί, ἀποκρίθηκε ἡ Μαριέττα. Θέλω νὰ γίνῃ γρήγορα ὁ γάμος μας. Θέλω νὰ φύγω γρήγορα ἀπ' ἐδῶ.

— Γιατί, ἀγάπη μου;

— Μὴ μὲ ρωτᾶς γιατί, Ἰάκωβε... Ὑποπτεύομαι κάτι τὸ τρομερό... Ὅταν γίνω γυναῖκα σου, θὰ σοῦ τὰ πῶ ὅλα. Πρὸς τὸ παρόν, μίλησε στὸ θετό μου πατέρα. Πάρε με ἀπὸ κοντά του...

— Ἡσύχασε, ἀγάπη μου. Ὅλα θὰ τελειώσουν σύμφωνα μὲ τὶς ἐπιθυμίες μας. Θὰ γίνῃς δική μου. Κανένας δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς χωρίση πειά...

Πίσω ἀπὸ τὸ παραβάν ὁ γιατρὸς χαμογελοῦσε ἄγρια, σκληρά, μοχθηρά, ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτά, καὶ ψιθύρισε:

— Θὰ σᾶς χωρίση ὁ θάνατος!... Ὁ θάνατος!...

***

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Ἰάκωβος πῆγε στὸ γιατρὸ Ντεράς γιὰ τὴν τελευταία ἔνεσι.

Ὁ Ντεράς εἶχε ἕνα παράξενο κέφι τὴν ἡμέρα αὐτή. Τὰ μάτια του ἔλαμπαν ἀλλόκοτα, ὅπως τῶν τρελλῶν. Κι' ἐνῶ ἔκανε τὴν ἔνεσι στὸ νέο, τοῦ μιλοῦσε συγχρόνως, μὲ φωνὴ μοχθηρὴ καὶ ὑπόκωφη:

— Μὴν κινεῖσθε, νεαρέ μου φίλε. Σᾶς τὸ ἔχω πεῖ. Ἀρκεῖ μιὰ ἀδεξία κίνησις, ἕνα μικρὸ λάθος, λίγο παρατάνω φάρμακο ἀπὸ ὅσο πρέπει, γιὰ νὰ σᾶς σκοτώσουν σχεδὸν ἀμέσως... Γιὰ φαντασθῆτε, ἀλήθεια, νάκανα ἕνα τέτοιο λάθος!...

Ὁ γιατρὸς γελοῦσε νευρικά, λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, κ' ὁ Ντερβίλ γελοῦσε κι' αὐτὸς μαζύ του ἀνύποπτος.

Ἔξαφνα ὁ νέος ἔγινε κατακόκκινος. Ἡ φλέβες τοῦ μετώπου του ἐξογκώθηκαν.

Ὁ Ντεράς εἶχε ἐντωμεταξὺ ἀποσύρει τὴ βελόνα ἀπὸ τὸ χέρι του, ἔσπασε μιὰ ἀμποῦλα ἀκόμα, ξαναγέμισε τὴ σύριγγα καὶ κρατῶντας την στὰ χέρια του, κύτταζε τὸν νέο μὲ προσοχή.

Ὁ Ντερβίλ ἀπὸ κόκκινος εἶχε γίνει τώρα κατάχλωμος κ' ἀνέπνεε μὲ δυσκολία.

— Ὑποφέρετε; τὸν ρώτησε ὁ Ντεράς μὲ φωνὴ βραχνή.

Ὁ Ντερβὶλ δὲν ἀπάντησε παρὰ μ' ἕνα πνιγμένο βογγητὸ καὶ κλονίστηκε σύγκορμος.

Κι' ἔξαφνα, σὰν νὰ φώτισε ἡ φοβερὴ ἀλήθεια τὸ θολωμένο πνεῦμα τοῦ νέου, ὀρθώθηκε, μὲ μιὰ τελευταία προσπάθεια, δοκίμασε νὰ κάνῃ ἕνα βῆμα πρὸς τὸν γιατρό, μὲ τὰ μάτια ἀγριεμμένα, προσπάθησε νὰ φωνάξῃ, μὰ ἡ κραυγή του πνίγηκε στὸν λάρυγγά του...

Τὰ γόνατά του λύγισαν, τὰ χέρια 'του κινήθηκαν σπασμωδικὰ κι' ἔπεσε βαρὺς κάτω στὸ πάτωμα, σὰν ἕνα πληγωμένο ζῶο!...

Ὁ Ντεσὰρ δὲν σάλεψε καθόλου ἀπ' τὴ θέσι του, δὲν ἔδειξε καμμιὰ συγκίνησι. Κύτταξε μόνο τὸ ρολόϊ ποὺ ἦταν ἀντίκρυ του. Μερικὰ δευτερόλεπτα πέρασαν...

Ὁ Ντερβὶλ κοιτόταν πειὰ ἀσάλευτος στὸ πάτωμα, μὲ τὰ μάτια ὁλάνοιχτα...

Ὁ Ντεράς πῆγε κοντά του, ἔσκυψε ἐπάνω του κι' ἀκούμπησε τ' αὐτί του στὴν καρδιὰ τοῦ νέου.

Κι' ὅταν βεβαιώθηκε ὅτι ἡ ἐρωτευμένη αὐτὴ καρδιὰ δὲν χτυποῦσε πειά, ὀρθώθηκε, σήκωσε ἀποφασιστικὰ τὸ μανίκι τοῦ ὑποκαμίσου του, ἐτρύπησε τὴ σάρκα του μὲ τὴ βελόνα τῆς σύριγγας κ' ἔχυσε στὶς φλέβες του τὸ ἴδιο δηλητήριο, μὲ τὸ ὁποῖο εἶχε σκοτώσει, λίγο πρίν, τὸν Ἰάκωβο...

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΜΠΩΜΑΡΣΑΙ

Ὁ διάσημος Γάλλος θεατρικὸς συγγραφεὺς Μπωμαρσαὶ ἦταν, ὡς γνωστόν, γιὸς ἑνὸς ψιωχοῦ ὡρολογᾶ. Ἡ μεγάλες του ὅμως ἐπιτυχίες στὸ θέατρο, τὸν ἔκαναν τόσο ἔνδοξο, ὥστε ἡ παρουσία του νὰ θεωρεῖται τιμητικὴ γιὰ τὰ ἀριστοκρατικώτερα σαλόνια τῆς ἐποχῆς του καὶ ἀπαραίτητη γιὰ τὶς πιὸ ἐπίσημες ἀκόμα δεξιώσεις τῶν ἀνακτόρων.

Σὲ μιὰ τέτοια δεξίωσι κάποτε, ἕνας κακεντρεχὴς αὐλικός, ὁ ὁποῖος δὲν ἔβλεπε μὲ καλὸ μάτι ὅλες ἐκεῖνες τὶς τιμὲς ποὺ ἀπεδίδοντο στὸν διάσημο συγγραφέα, τὸν ἐπλησίασε σὲ κάποια στιγμὴ μὲ τὴν πρόθεσι νὰ τὸν ἐξευτελίση καὶ νὰ τὸν ταπεινώση, ἀποκαλύπτοντας ἐπὶ παρουσίᾳ τρίτων τὴν ταπεινή του καταγωγή.

— Μὰ τὴν ἀλήθεια, κύριε Μπωμαρσαί, εἶπε, σᾶς βρίσκω στὴν πιὸ κατάλληλη στιγμή. Μοῦ ἔχει χαλάσει τὸ ρολόϊ μου. Κάμετέ μου, σᾶς παρακαλῶ, τὴ χάρι νὰ τὸ κυττάξετε, νὰ ἰδῆτε τί ἔχει.

— Εὐχαρίστως, κύριε μαρκήσιε, ἀλλὰ σᾶς πληροφορῶ ὅτι δὲν ἔχω καμμιὰ δεξιότητα σ' αὐτὴν τὴν τέχνη.

— Εἶνε ὑπερβολικὴ ἡ μετριοφροσύνη σας, κύριε Μπωμαρσαί. Ἐλᾶτε, σᾶς παρακαλῶ, κυττάξτε το.

Ὁ Μπωμαρσαὶ ὕστερα ἀπ' αὐτό, πῆρε πραγματικὰ τὸ ρολόϊ στὸ χέρι του, ἀλλὰ μὲ τρόπο τὸ ἄφησε ἐπίτηδες νὰ πέση καταγῆς καὶ νὰ γίνη κομμάτια.

Ἔτσι ὁ μοχθηρὸς μαρκήσιος ἔφυγε καταφουρκισμένος καὶ χολοσκασμένος γιὰ τὸ πάθημά του.

ΤΟΝ ΛΟΓΟΝ ΕΧΕΙ Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ

ΠΩΣ ΘΑ ΓΙΝΕΤΕ ΜΑΘΟΥΣΑΛΕΣ

Θὰ φτάση ἄραγε ποτὲ ἡ ἐποχὴ ποὺ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι θὰ πεθαίνουν σὲ ἡλικία μεγαλείτερη τῶν 100 ἐτῶν;... Οἱ ὑγιεινολόγοι εἶνε βέβαιοι γι' αὐτὸ καὶ ὑποστηρίζουν μάλιστα ὅτι ἡ κανονικὴ διάρκεια τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς θὰ ἔπρεπε νὰ εἶνε 100—150 χρόνια.

Ὁ Μαθουσάλας ἔζησε 969 χρόνια!... Ὁ Ἀλμπούνα, ἐπίσκοπος τῆς Αἰθιοπίας, ἔφτασε σὲ ἡλικία 150 ἐτῶν. Ὁ Ἅγιος Νάρκισσος, ἐπίσκοπος τῆς Ἱερουσαλήμ, ἔζησε 116 χρόνια. Τὸ 1637 πέθανε στὴν Ἀγγλία κάποιος Τόμας Πάρρ, σὲ ἡλικία 148 ἐτῶν. Τὸ 1810 ζοῦσε στὴ Γαλλία ὁ γιατρὸς Πέτρος Ντεφουρνέλ, 119 χρόνων. Τὸ 1850 ὑπῆρχε στὴ Ρωσσία ἕνας γέρος 168 ἐτῶν. Ὁ Ἀμερικανὸς Τζὼν Σέλλ, τέλος, εἶχε τὸ 1914 ἡλικία 126 ἐτῶν.

Ὅπως βλέπετε λοιπόν, τὰ παραδείγματα ἀνθρώπων ποὺ ἔζησαν περισσότερα ἀπὸ 100 χρόνια, δὲν εἶνε καὶ τόσο σπάνια! Στὴν Εὐρώπη ὑπάρχουν καὶ σήμερα ἀκόμη, ἀρκετοὶ Μαθουσάλαι. Κάποιος σοφὸς μάλιστα ποὺ ἔμεινε πολλὰ χρόνια στὴ Βραζιλία, παρατήρησε ὅτι σὲ μερικὲς περιοχὲς τῆς χώρας αὐτῆς, οἱ ἄνθρωποι εἶνε ἐξαιρετικὰ μακρόβιοι. Σὲ κάθε δηλαδὴ ἑκατομμύριο κατοίκων, ὑπάρχουν 35 μακρόβιοι, ποὺ ἔχουν περάσει τὰ 100 χρόνια κι' ἔχουν φτάσει στὰ 120, ἢ καὶ στὰ 130. Στὴν Καλιφορνία πάλιν ἡ ἀναλογία αὐτὴ εἶνε πολὺ μεγαλείτερη: Ὑπάρχουν δηλαδὴ 100 μακρόβιοι σὲ κάθε ἑκατομμύριο κατοίκων.

***

Πολλοὶ ἐπίσης ἀπ' τοὺς μεγάλους ἐπιστήμονες, συγγραφεῖς καὶ καλλιτέχνες πέθαναν σὲ πολὺ προχωρημένη ἡλικία. Ὁ διάσημος χημικὸς Σεβρὲλ (γνωστὸς γιὰ τὶς μελέτες του ἐπὶ τῶν ζωϊκῶν λιπαρῶν οὐσιῶν), ἔζησε 103 χρόνια (1786—1889). Ὁ περίφημος Γάλλος συγγραφεὺς Φοντενὲλ ἔφτασε στὰ 100 χρόνια (1657—1757). Ὁ ζωγράφος Τισιανὸς πέθανε ἀπὸ πανούκλα σὲ ἡλικία 99 ἐτῶν. Στὴν ἴδια ἡλικία ἔφτασε κι' ὁ ἀρχαῖος Σοφοκλῆς. Ὁ Μιχαὴλ Ἄγγελος πέθανε 88 ἐτῶν. Ὁ Βοκκάκιος, ὁ Μαντζόνι, ὁ Βέρντι καὶ ὁ Νεύτων, 85 ἐτῶν. Ὁ Βολταίρος, ὁ Φραγκλῖνος κι' ὁ Μεταστάσιος, 84 ἐτῶν. Ὁ Γκαῖτε, 83 ἐτῶν, ὁ Σουλλὺ καὶ ὁ Βόλτα, 82, ὁ Σατωβριάνδος, ὁ Ρωλλὲν καὶ ὁ Κάντ, 80 ἐτῶν.

Γιατί λοιπὸν οἱ ἄνθρωποι πεθαίνουν συνήθως σὲ ἡλικία κάτω τῶν 70—80 ἐτῶν;... Διότι ἁπλούστατα ἔχουν τὴν πεποίθησι ὅτι δὲν μποροῦν νὰ ζήσουν περισσότερο!... Εἶνε δηλαδὴ αὐτὸ μιὰ αὐθυποβολὴ ποὺ τὴν πληρώνουμε ὅλοι μὲ τὴ ζωή μας. Ὀφείλεται δὲ σὲ μιὰ ἰδέα — τὴν ὁποία κληρονομοῦμε ἀπὸ γενεὰ σὲ γενεά, — ὅτι ὅταν κανεὶς γίνει 50 ἐτῶν, εἶνε σπειὰ γέρος, κι' ὅτι στὰ 70 πρέπει μοιραίως νὰ πεθάνη!

Γιὰ νὰ φτάσουμε λοιπὸν σὲ ἡλικία πολὺ προχωρημένη, πρέπει πρωτίστως νὰ πείσουμε τὸν ἑαυτό μας ὅτι *δὲν ὑπάρχουν γεράματα*. Αὐτὴ εἶνε ἡ μέθοδος, τὴν ὁποία συνιστᾶ κι' ἕνας μεγάλος Ἰταλὸς γιατρός, ὁ δόκτωρ Γκάλλι.

Ὁ γιατρὸς αὐτὸς μελέτησε τὶς βιογραφίες τῶν μεγαλειτέρων μακροβίων καὶ εἶδε ὅτι πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς περνοῦσαν ζωὴ ὄχι καὶ τόσο σύμφωνη μὲ τοὺς κανόνας τῆς ὑγιεινῆς. Ἀρκετοὶ κρασοπατέρες ἢ μανιώδεις καπνισταί, μπόρεσαν νὰ ζήσουν περισσότερο ἀπὸ 100 χρόνια. Ἕνας ἀπ' αὐτούς, ὁ Ἰρλανδὸς Μπράουν, πέθανε 120 χρόνων. Ἐπάνω δὲ στὸν τάφο του οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι του χάραξαν τὴν ἑξῆς ἐπιγραφή:

«*Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν πάντα τόσο μεθυσμένος, ὥστε μὲ τὸ μεθύσι του τρόμαζε καὶ τὸν θάνατο καὶ δὲν τὸν ἄφινε νὰ ζυγώση*»!...

Μιὰ Γαλλίδα ποὺ ἔζησε 104 χρόνια, κάπνιζε πίπα ἀπ' τὰ νειάτα της. Μιὰ ἄλλη, ἡ Ἐλισσάβετ Ντυριέ, ἔπινε 40 καφέδες τὴν ἡμέρα! Κι' ὅμως πέθανε σὲ ἡλικία 114 ἐτῶν!...

***

Τί συμπεραίνουμε λοιπὸν ἀπ' ὅλ' αὐτὰ τὰ παραδείγματα;... Ὅτι καλὴ εἶνε βέβαια καὶ ἡ ὑγιεινὴ ζωή, ἀλλὰ τὸν σπουδαιότερο ρόλο στὴ μακροβιότητα τὸν παίζει ἡ αὐτοπεποίθησις, ἡ αὐθυποβολή! Ἔχετε χαρακτῆρα δυνατό;... Αὐτὸ εἶνε τὸ καλύτερο τονωτικό, τὸ μεγαλείτερο φάρμακο γιὰ νὰ ζήσετε πολλὰ χρόνια!... Συγχρόνως πρέπει νὰ εὔσαστε πάντα ξέννοιαστοι καὶ πρόσχαροι, καὶ νὰ μὴ στενοχωριέσθε πολὺ γιὰ τὶς διάφορες ἀναποδιὲς τῆς ζωῆς. Καὶ τότε θὰ περάσετε ἀσφαλῶς τὰ 100 χρόνια!...

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΞΕΝΟΥΣ

Κι' ὁ πιὸ καλοδεχούμενος ξένος, γίνεται βαρετὸς ὅταν μείνει πολὺν καιρὸ σ' ἕνα σπίτι.

Δανική.

Οἱ ξένοι ποὔρχονται μέρα, εἶνε πιὸ καλοδεχούμενοι ἀπὸ κείνους ποὺ μᾶς ἔρχονται τὴ νύχτα.

Τσεχική.

Εἶνε πρόστυχος ξένος ἐκεῖνος ποὺ δὲν πίνει στὴν ὑγειὰ τοῦ νοικοκύρη.

Ἀγγλική.

Κι' ὁ μουσαφίρης εἶνε μπελᾶς ὅταν γαϊδουροφέρνει.

Τουρκική.